

Дошкільник грає у війну: чи це нормально?

Вчора на підлозі у кухні мій чотирьох річка збив три російські ракети, декілька танків і вертушкою подолав цілу роту. Особливо зараз схожа поведінка дитини у нас може викликати занепокоєння: “Чи все з нею нормально? Мене аж коробить від таких ігор”, “Чи не виросте він агресивним?”.

Тому сьогодні трішки про те, що означає дитяча гра у війну. І на що нам, батькам, варто звернути увагу.

1. Мова дошкільника - гра. Це пов'язане із етапами формування дитячого мозку, коли рівень володіння мовою, емпатія та аналітичні здібності лише формуються. Якщо ми, дорослі, можемо висловити наші тривоги близьким і вилятися нецензурщиною на орків, дошкільнику ці методи ще недоступні. Скоріше він виразить свої емоції через гру в танки або малюнки померлого путіна.

2. Завдяки грі дитина обробляє і виражає емоційне напруження, яке накопичується всередині. Злість, страх, сум, почуття помсти проживаються і відтворюються у грі. Вона стабілізує дитячу нервову систему. Однією з перших це відкрила Анна Фрейд (донька Зигмунда Фрейда) серед дітей, яким довелося пережити бомбардування Лондона під час Другої світової війни. Вона помітила, що діти, у яких була можливість виразити свої тривоги у грі, мали менше страхів, а стрес від побаченого не переростав у психічну травму. Аналогічні спостереження проводилися і під час війни у Сирії.

3. Дитина живе у світі, де правила запроваджують дорослі. А гра - це той безпечний простір, де правила запроваджує дитина. Це процес, який вона контролює і на який може впливати. Це про відчуття влади. Гра у війну дозволяє дошкільнику приміряти на себе роль переможця. Там він може безпечно реалізувати своє бажання підірвати, зупинити і ліквідувати тих, через кого він зараз далеко від своїх іграшок або вимушений перебувати у сховищі.

4. Якщо ми зупиняємо дитячу гру у війну, дитина може інтерпретувати це наступним чином: “Моя гра погана. Те, що малює моя уява, ганебно”. Але ж при цьому потреба у вивільненні агресії залишається незадоволеною. Тому в майбутньому дитина може приховувати від нас свої прояви вільної гри або виражати емоційне напруження через справжню агресію: бійки, лайку тощо.

5. Так само, як і з використанням ножиць, нам важливо встановлювати правила, чіткі і нечисленні. Наприклад, душитися, штовхатися або цілитися одне в одного/в дорослих не можна. Або, якщо ми бачимо, що не всі учасники гри отримують задоволення від неї, ми можемо цікавитися: “Чи всім зараз подобається ця гра?”

6. Дитина грає у війну не заради того, аби нанести шкоду іншим, а заради того, аби відчутти себе героєм. Але є червоні прапорці, на які варто звернути увагу

батькам і звернутися до спеціаліста. Якщо у грі дошкільник постійно навмисне намагається нанести фізичної шкоди іншим і отримує від цього задоволення. Або раз за разом повторює гру без сюжету, яка скоріше нагадує послідовність дій (ходіння по колу з нерозбірливим наспівуванням, кручення колесика від машинки тощо).

Будь ласка, зберігайте і розповсюджуйте, аби інші батьки теж могли допомогти собі й своїй дитині. Все буде Україна!

Лада Ендресен
дитячий психолог

Джерело

<https://nenp.facebook.com/EndresenLada/photos/a.369704733711291/928839317797827>